

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

VI. Refelluntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

sine virili congressu in lucem editus est. Non abs re erit priscam huc asserre historiam, quam ex traditione ad sua tempora propagatam narrant Origenes & Basilus. Fuisse tradunt in Templo locum, quo solis virginibus pateret aditus, exclusis reliquis quæ thorum virilem fuissent expertæ; illuc ingressa Maria Virgo jam Jesum enixa cum arceretur, atque ad mulieres ablegaretur, intercessisse Zachariam, quominus illa loci dignitatem amitteret; qua re offensos Judæos Zachariam interfecisse, vel quod in Templo inter virgines mulierem contra jus fasque consistere pateretur, vel quod feminam jam filio auctam, virginem haberi vellet. Traditioni huic tantum tribuetur si dei unusquisque, quantum volet, eam certe à gravissimis Auctoribus memorie proditam prætermittere piguit. Longe etiam minor est apud me traditionis alterius auctoritas, quam refert Suidas, è vetustis, ut ipse ait, Judæorum commentariis Tiberiade servatis exceptam; Jesum nempe Dominum in Sacerdotum numerum fuisse coopratum aliquando; cumque ipsius, patris item ac matris nomina in codicem de more essent referenda, matrem ad ea ex ore ipsius cognoscenda accitam, suum quidem ac Filii dedidisse nomen, patrem vero Deum ipsum indicasse, quippe quæ Filium ilibata virginitate, Spiritus sancti afflatu peperisset; & integritate demum ipsius testibus idoneis, accuratoque examine comprobata, non alium patrem quam Deum vivum codici fuisse adscriptum. Hæc temere admitti nolumus, narrante præsertim Suida, levissimo scriptore: nam Jesus Juda prognatus inter Sacerdotes, qui Levitici generis erant, admitti haudquaquam potuit. Respondet quidam apud Suidam, mistum fuisse genus Josephi patris Jesu: sed frustra; ait quippe Paulus ea tribu oriundum esse Christum Jesum, de qua nullus altar: præsto fuit: manifestum esse enim quod ex Juda ortus sit Dominus noster; in qua tribu nihil de Sacerdotibus Moyses locutus est. Adde per Leviticam matres in tribum Juda insertas, non eam fieri miltionem generis, ut quis inde procreatus possit Levita censeri. Scitum est enim Ebraici juris, in Thalmude sæpe traditum, familiam maternam, neque appellari familiam, neque esse, & deficiente mascula prole, superstitionibus licet filiabus, genus interire.

Orig. Tract. 16. in Matth. Basil. De hum. Christi gener.

Suid. in Ierosol.

Ebr. 7. 13, 14.

VI. At futile est quod objicitur ex his verbis Epistolæ ad Galatas: *Misit Deus Filium suum factum ex muliere*: ἠγάπησεν ὁ θεὸς τὸν υἱὸν ἑαυτοῦ ἃν ἐκ γυναικὸς. Quasi Paulus postremam hanc dictionem eo sensu adhibuerit, quo Virgini opponitur: quemadmodum & in priore ad Corinthios palam adhibuit dicens: *μηκέτι εἶμι ἢ γυνὴ ἢ ἢ παρδύθη*. At res aliter se habet; nam sexum tantum & naturam denotat ea vox priore loco, ut & alias sæpe, & ad integras vitiatasque feminas ex æquo congruit. *Naturale vocabulum est femina*, inquit Tertullianus: *naturalis vocabuli generale mulier: generalis etiam speciale virgo, vel nupta, vel vidua, vel quot etiam ætatis nomina accedunt*. Quorum hæc sententia est, dictionem *Femina*, hominum & brutorum esse communem; dictionem *Mulier*, generalem esse, & ad virgines, nuptas, & viduas pertinere. Quod probat subinde ex his secundi capituli Genesios: *Et edificavit Dominus Deus costam, quam tulerat de Adam, in mulierem, & adduxit eam ad Adam*. Illic enim Eva *mulier* appellatur, Ebraice *חַוָּה*, Græce *γυνή*, priusquam Adamo traderetur. Probat & ex Gabrielis salutatione; nam cum conceptum Mariæ & partum salva virginitate sponderet, ait nihilominus, *Benedictus tu in mulieribus*. Observatum est etiam Grammaticorum filiis, Græcam vocem *γυνή*, ut & Latinam *mulier*, naturam simpliciter nonnumquam significare. Utrumque vocabuli intellectum optime distinxit, ut reliquos taceam, Eustathius, cum alibi, tum præcipue in hunc versum Odysseæ, è Rhapsodia χ.

Reselluntur Argumenta Adversarium.

Primum argumentum. Gal. 4. 4. 1. Cor. 7. 34. Tert. De virg. veland. c. 4.

Gen. 2. 21.

Luc. 1. 28.

δμῶσιν ἢ γυναιξὶ παρδύσασθαι βιάως, ἀπὸ τοῦ ἑσθῆτος ὑπεμνάσασθαι γυναιξά. Cum mulieribus autem ancillis vi concumbebatis, Meique viventis ambiebatis mulierem.

γυναιξες, inquit, ἐστὶν ἡ δμῶσι, κατὰ τὸ φύσις σημαζόμενον τὸ γυναιξες, ἢ ἡσθῆτος ἀνδρῶν ἐπιξῆς ἢ ὑσθῆς ἐν τῷ ὑπεμνάσασθαι γυναιξά, πῶς ὑπὸ ἀνδρὶ λέγῃ. *Mulieres ancillas dicit, juxta id quod natura significat Mulier; nempe, homines feminas. Continuo autem subjungens, Ambiebatis mulierem, eam notat quæ est sub viri potestate. Mulierem vero Plautus vocat in Curculione, quam proxime virginem dixerat. Et in Pœnulo sic filias suas virgines Hanno compellat: Adverte animam, mulieres.* Cicero in oratione De prætura urbana, Philodami Lampfaceni filiam, quæ cum patre habitabat, propterea quod virum non haberet, mulierem sæpius appellat. Ulpianus quoque Jurisconsultus libro quadragesimo quarto ad Sabinum ait *Mulieres omnes dici, quæcumque sexus feminini sunt*: & libro primo ad edictum Edilium Curulium, eam quæ propter corporis vitium mulier fieri non possit, *Mulierem* tamen appellat.

Plaut. Curcul. Act. 1. Sc. 3. v. 64, 69. Plaut. Pœn. Act. 1. Sc. 4. v. 81. L. Argumento. D. De auro legato. L. Quæritur. D. De ædilitio edicto.

VII. Nec incastigatam dimittemus Johannis Bodini calumniam, qui in quinto libro De abditis rerum sublimitium arcans, ex Judæi persona, duo priora Lucæ capi-

Secundum argumentum.